

*Homilie Eucharistie Begijnhofkapel – Stille Omgang
Amsterdam, 17 maart 2012*

Beste medepelgrims,

Zo wil ik deze homilie graag beginnen.
De Stille Omgang die ons en velen vanuit ons land
deze avond en nacht hier in Amsterdam samenbrengt is een bedevaart.
Wij zijn dus allereerst medepelgrims,
als broeders en zusters in Christus.

Een pelgrim is iemand die huis en haard verlaat, om op weg te gaan.
We gaan als pelgrim op weg omdat er in ons een diep verlangen leeft:
een verlangen om bij de Heer te zijn.
En dat verlangen kan je leven diep raken of bepalen.

Zelf heb ik dat verlangen om bij de Heer te zijn
voor het eerst sterk ervaren toen ik 16 jaar was.
Het was tijdens een viering van de Eucharistie in mijn thuisparochie Abcoude:

Tijdens het Eucharistisch gebed – ik was geknield achterin de kerk –
in het bijzonder tijdens de consecratie
overkwam mij ineens een intens gevoel van dankbaarheid
en het was alsof ik naar het altaar getrokken werd, gezogen haast.
En ik besepte: je bent nu hier, maar je plek is daar,
daar bij het altaar, want daar is Jezus.
Vanaf toen wist ik: ik wil priester worden.
Daarvoor had ik daar niet over nagedacht.

Het was een moment dat mij diep raakte.
Onze Heer Jezus heeft mij toen iets duidelijk willen maken.
Daar ligt de oorsprong van mijn passie voor Jezus en de Eucharistie.
En die diepe vrede en dank die ik toen in mijn hart mocht ervaren
vanwege die aanwezigheid van Jezus, heeft mij nooit verlaten,
ook niet in moeilijke momenten en periodes.

Mijn priesterroeping, medepelgrims,
is dus sterk verbonden met de Eucharistie,
in het bijzonder de consecratie,
wanneer Christus werkelijk onder ons tegenwoordig komt
onder de tekenen van brood en wijn.

Als jongere kwam ik vanuit Abcoude nog wel eens hier in de Begijnhofkapel en juist de aanbidding van het H.Sacrament hier, om zo bij onze Heer Jezus te zijn, heeft ook bijgedragen aan mijn groei naar het priesterschap.

De aanbidding van het H.Sacrament van de Eucharistie heb ik vooral ook in Lourdes leren kennen, tezamen met de Sacramentsprocessie.

Na die ervaring als 16-jarige in onze parochiekerk werd ik later dat jaar gevraagd om mee te gaan met een jongerenbedevaart naar het heiligdom van Onze Lieve Vrouw van Lourdes. Daar zag ik voor het eerste de wereldkerk, mensen vanuit allerlei landen en werelddelen, samen bijeen vanwege dat ene geloof in Christus, samen met Maria.

Ik werd en word er elke keer weer vooral ook getroffen door de dagelijkse Sacramentsprocessie: mensen van overal vandaan, jong en oud, ziek en gezond, tezamen als medepelgrims, als Gods volk onderweg met de Heer in ons midden. Feestelijke gezangen om de Heer die met ons meetrekt, zoals eens met het Joodse volk door de woestijn op weg naar het Beloofde Land.

De Stille Omgang die wij straks gaan lopen is geen Sacramentsprocessie, maar toch in zekere zin ook weer wel: immers, voor de meesten volgt de Stille Omgang na de deelname aan de Eucharistie en wij dragen vanuit de Eucharistie Ons Heer, die wij ontvangen in de Heilige Hostie, met ons mee. Christus vertrouwt zich aan ons toe in het Heilig Sacrament, aan ieder van ons, om zelf een 'Heilige Stede' te zijn, waarin Hij woont en wordt megedragen, uitgedragen in deze wereld.

Wij horen in het Evangelie deze avond dat Jezus het brood brak en de beker aanreikte met de woorden: *"Dit is Mijn Lichaam... dit is Mijn Bloed."* Het is de eerste consecratie. Wat toen gebeurde, gebeurt nog steeds in elke Eucharistie: dat de Heer, die zichzelf voor ons en heel de mensheid heeft gegeven - voor vriend en vijand - tot op het kruis, dat Hij zich aan ons blijft geven in het Allerheiligst Sacrament.

Paus Johannes Paulus II schreef in 2004
bij gelegenheid van het vijfde eeuwfeest van de openbare goedkeuring
van de viering van het Mirakel van Amsterdam over de Eucharistie:
*“Het is het Brood des Levens dat niet ophoudt om het volk Gods
op haar weg in de wereld te voeden. Het is de steun van de pelgrims
op weg naar de hemel.”*

Zusters en broeders, beste medepelgrims,
De jaarlijkse Stille Omgang wil in ons de verwondering, de dankbaarheid
blijven voeden om Christus, werkelijk aanwezig in het Heilig Sacrament.
Wat een vreugde, troost, bron van kracht en bemoediging
dat te mogen weten en vieren.
De Heer blijft zo altijd bij ons, ook in de moeilijke dagen en jaren.
Hij blijft bij ons in ons persoonlijk leven, bij alle vreugde en verdriet,
Hij blijft bij ons als Kerk en leidt ons verder,
want Hij trekt altijd met ons mee.

Hij voedt ons, juist in de Eucharistie,
om - door Hem, met Hem en in Hem -
door ons geloof, onze hoop en onze liefde van Hem te blijven getuigen
en tot zegen te zijn voor anderen, voor onze samenleving,
zeker ook voor mensen in nood, armen, eenzamen,
mensen die het moeilijk hebben, dichtbij of ver weg.

Dat hoort bij elkaar: passie voor de Eucharistie
en passie voor onze naaste, vooral voor de armen en noodlijdenden.
En als we medepelgrims zijn van elkaar,
dan is er die zorg, die aandacht en liefde voor onze naaste,

met elkaar en vele anderen op weg naar het Koninkrijk van God,
waarheen onze Heer Jezus ons is voorgegaan,
naar het hemels gastmaal,
om met Hem thuis te komen bij onze Hemelse Vader.

Amen